

LITERÁRNÍ SEŠITY

ZŠ B. DVORSKÉHO

Polednice verze 2.0

Kristián Horváth, 9.B

Matka vaří, dítě křičí.

Matka ve stresu, dítě jí ničí psychiku.

Nakonec obraz spadne, zlé znamení to je.

Díra ve zdi, obraz spadlý na zemi.

Náhle někdo přichází,

matka si myslí, že to je její drahý.

Klika se otáčí a do bytu někdo přichází, zlo, smrt. Ale koho?

Matka si pro sebe říká: Je to ono?

Polednice přichází a v ruce nůž drží.

Matka své dítě skrčí, ticho, dítě neřve, co se stalo?

Dítě umřelo!

V tom polednice zmizí do povětří, matka boha prosí:

Ať dítě moje ožije, vrať mi ho, bože!

Dítě ožije, ale vypadá jinak.

Matka se zhrozí.

Dítě, co není ničí, vstane a vše žere a ničí, dupe a řve.

Je to vůbec dar od boha?

Spíš to byla dvojnásobná karma...

Mirai a jeho trable s autem

Natálie Mlýnková, 9.B

Oblíbená kapela Mirai mívá během léta spoustu koncertů po celé České republice.

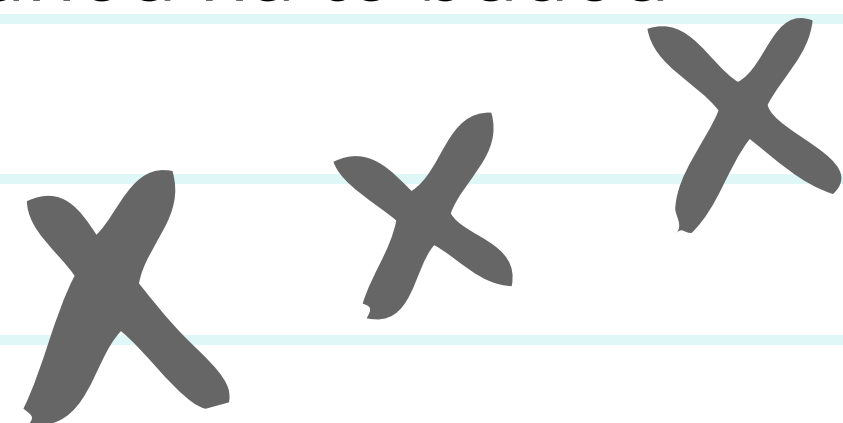
Na druhý víkend v srpnu měli naplánovaný koncert v jižních Čechách. Když kapela balila všechny hudební nástroje do dodávky, kterou běžně na koncerty jezdí, a chystala se k odjezdu, po nastartování jim opakovaně zhasne motor. Muzikanti se zkoušeli dívat pod kapotu, jestli na něco nepříjdou, ale nakonec se shodli na tom, že si budou muset půjčit jinou dodávku.

Zašli tedy do půjčovny aut, ale tam jim řekli, že tak velkou dodávku momentálně nemají, ale půjčí jim trochu menší. Kapela se tedy radila, jak to udělat, a zpěvák kapely Mirai řekl, že není jiná možnost, pokud koncert mají stihnout - kapela pojedede autem a on pojedede vlakem. Členům kapely se to sice nelíbilo, ale neměli jinou možnost, než s Miraiem souhlasit.

Všichni překládali nástroje do dodávky, ale Mirai již spěchal na vlak. Aby to stihl, koupil si jízdenku již na cestě. Když se blížil k nádraží, viděl, že už tam vlak stojí. Rozutíkal se a nastoupil do něj. Vlak se rozjel a Mirai byl spokojený, že ho stihl.

Po nějaké době přišel průvodčí, a když mu Mirai ukázal jízdenku, uslyšel informaci, že sedí ve špatném vlaku. Jel na opačnou stranu, než chtěl jet on. Průvodčí mu řekl, že si musí na další zastávce vystoupit.

Když vystoupil, byl velice zklamaný a smutný. Najednou jelo kolem auto, kde seděly tři holky. Auto zastavilo s tím, že poznaly známého zpěváka a chtěly jej pozdravit a požádat o autogram. Viděly, že je Mirai nějaký smutný, a zeptaly se jej proč. Zpěvák jim vyprávěl, co se mu stalo, a holky mu řekly, že mu pomůžou a odvezou ho tam autem. Když zaparkovaly před halou, Mirai jim nabídl, že za tuto pomoc s ním můžou jít do zákulisí za kapelou. Když se sešli s kapelou a vše jim vyprávěl, byli rádi, že to tak dopadlo, a říkali si, že jednou na to budou se smíchem vzpomínat.

Duch dědy

Eliška Věrná, 8.B

Když jsme otevřeli dveře, byli jsme vskutku překvapeni. Stál tam starý pán a ruce měl od krve. Polekali jsme se, tak jsme hned dveře zavřeli, ale pán pořád klepal, tak jsme se mu rozhodli otevřít. Zeptali jsme se, co se děje, ale pán neodpovídal, asi byl ještě v šoku. Umyl se, najedl se a něco vypil, potom jsme se ho zeptali zase.

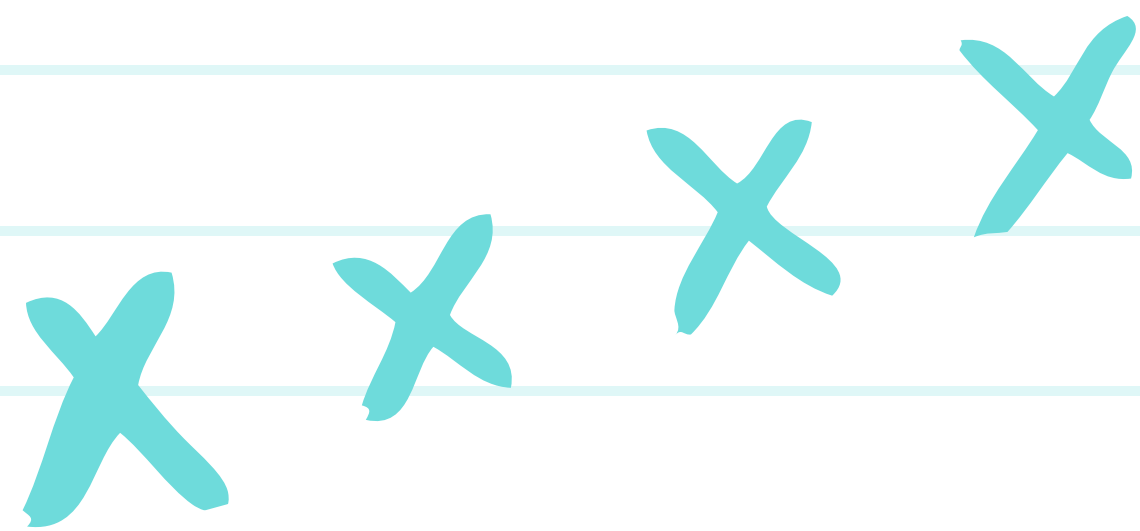
Řekl nám, že se stalo toto: „Seděl jsem doma na gauči a sledoval televizi a zase jsem slyšel nějaké divné zvuky, ano, říkám zase, protože už se to děje tak týden. Ale dnes to bylo jiné, slyšel jsem i kroky a škrábání na dveře od sklepa. Slyšel jsem i křik ze sklepa, jako by tam někdo byl. Chtěl jsem se tam jít podívat, ale neměl jsem na to odvahu a ani jsem nemusel. Za chvíli se dveře od sklepa otevřely dokořán a vyletěl z nich duch mého dědy Josefa. Řekl mi, že mu to je líto, ale že musím umřít. Nechápal jsem proč, co se stalo, ale on mi to vysvětlil. Řekl, že před lety na nás nějaká rodina poslala kletbu a já to musím přenést na jinou rodinu. Řekl jsem dobře, stejně už jsem starý a nemám nic, na čem by mi záleželo, a nechci, aby v naší rodině byla kletba.“

„Ale to znamená že...“ řekla matka. „Ano, mrzí mě to, ale odteď bude kletba ve vaší rodině.“

Vytáhl zavařovačku, otevřel ji a duch vyletěl ven. Všem vysál duši. Ale alespoň zůstanou jako rodina v jedné zavařovačce a za padesát let to přenesou na jinou rodinu.

V hlubokém lese

Veronika Nohelová, 9.B

V hlubokém lese
víla ochotně zatřese se.
Tam zurčí malý potůček a konvalinky kvetou.
Touto cestou chodívám já za svou starou tetou.
Vždy když chodím, podívám se, jak víly hrají fotbal.
Ale v chvíli nedívání málem jsem to dostal.
Uhnul jsem jen tak tak.
Do mechového polštáře.
Kdybych tehdy neuhnul, volali by faráře.

V hlubokém lese
trpaslík za vílou žene se.
Tam teče krásná studánka
a vedle ní je mez.
Tam nehraje se žádný fotbal, jen pěstuje se vřes.
Po té mezi nerad chodím.
Ani dívky si tu při měsíčku nevodím.
Trpaslíci nejsou sportem políbení
ve vílách však našli zalíbení.
Honí víly po lese.
Vždycky, když je chytanou zase,
celý les pak směje se.

V hlubokém lese moje stará teta do rytmu kýve se.
U vysoké skály sedává tam hejkal.
Ten hejkal tam někdy sedí se svou starou trumpetou.
A já se ho děsně bojím, on mi chodí za tetou.
Za tou tetou starou, tlustou,
co v hlubokém lese žije.
Ti dva jak se začnou líbat, je to vážně parodie.
V těchto chvílích se klidím líbajícím se z dohledu.
Mám tam cestu vyšlapanou.
Ta mě vede k posedu.
Když tam sedím, vzpomínám rád na ty časy zlatý.
Kdy v teple jsem byl a nemusel vystrkovat paty.

